

Intervju med 1. flygläkare Ove Löfberg 8. oktober 1966.

Intervjuare: Övlt P.-A. Persson

P: 1. flygläkare Ove Löfberg är ju F10, ja kanske flygvannets mest anställda. Han har varit med ända från början, då F10 1940 sattes upp på Bulltofta.

Nu ber jag dig Ove att berätta, hur det var, när F10 sattes upp - från början som ett provisorium.

O: Den första kontakten jag fick med F10 var omkring 1941, då jag tjänstgjorde som marinläkare på stat. Vi blev inkallade sex månader i följd.

Jag tjänstgjorde som underläkare på kvinnokliniken på sjukhuset i Malmö och fick då erbjudande att då och då vikariera för F10 förste läkare, som hette Ahkvist.

F10 låg då i baracker på Bulltofta under befäl av den gamle kämpen översten Knut Zackrisson.

Sjukvisitationslokalen låg i en förhyrd lägenhet på Fredsgatan, där redan då vår gamle sjukvårdsförman Stiernberg tjänstgjorde. Han följde med F10 till Barkåkra och var under många, många år min högra hand.

Vi hade sjukvisitation i vanlig ordning, men någon sjukavdelning fanns inte. Vi hade några sängar, men för övrigt var det mest bara att ta hand om personalen som kom för sjukvisitation. Det var både vpl och anställd personal.

Att jag kom hit till F10 berodde på den dåvarande konjunkturen. Lasarettsläkare blev man inte då förrän vid omkr 55 års ålder med de konjunkturen, som då rådde på läkarfronten.

Mina föräldrar hade en sommarbostad i Torekov, varför vi då och då körde förbi F10, när flottiljen höll på att byggas upp på Barkåkra. Detta gjorde att jag fick smak för att söka flottiljeläkartjänsten här, när den blev ledigförklarad 1945.

Bland 16 sökande fick jag tjänsten, då jag ansågs ha den bästa utbildningen och vara mest meriterad. Sedan har jag varit kvar här ända till 1965 i oktober, då jag överlämnade verksamheten till doktor Sören Torstensson.

P: Får jag gå tillbaka till Bulltoftatiden och fråga hur det gick till i den normala tjänsten, t ex med flygundersökningar på flygande personalen.

O: Det hade vi också då, men ej i den utsträckning, som vi nu har det. Under krigstiden hade man mer intresse av att se till, att flygande personalen var i god kondition. Man fick ta hand om dem om de hade särskilda besvär.

Framför allt var det flottiljläkarens uppgift, att hålla flottiljchefen underrettad och flygchefen underrettad om flygande personalens kondition och hur länge han kunde använda dem efter varje uppdrag. Eftersom det var krigstid medförde ju varje uppdrag en kraftig både fysisk och psykisk påfrestning.

P: Hade CFV redan på den tiden en central organisation för att leda och samordna sjukvårdstjänsten?

O: Ja, CfV hade för detta i flygstaben flygöverläkare Vesterberg och flygstabsläkare Vestring.

En historia från Bulltoftatiden kan belysa lite, hur vi hade det då.

Vår förste flottiljchef översten Zackrisson, som var en kraftkarl, havererade en gång på Bulltofta. Då kom min sjukvårdsförman Stiernberg ut med ambulansen till det havererade planet. Vid sidan stod översten Zackrisson med ansiktet blödande. Då gick Stiernberg fram till honom och frågade vänligt: Hur gick det Chefen?

Zackes reaktion blev genast en ilsken kommentar: Stå i givakt din jäkel, när Du talar till flottiljchefen!

Det visar lite, hur humöret var på den tiden. Zacke var en hård men duktig chef, som blev mycket uppskattad, när man verkligen lärt känna honom.

P: Låt oss gå över till tiden efter 1945. 1945 flyttade F10 till Barkåkra och Du blev anställd vid flottiljen. Berätta om hur det gick till.

O: Jag sökte tjänsten vi F10, fick den och blev utnämnd till flygläkare. Jag fick kunglig fullmakt, som man fick på den tiden.

Flottiljen, som byggdes upp 1944-45, höll fortfarande på att byggas upp, allt var inte planlagt. Sjukhuset var inte färdigt

så man fick improvisera och ordna tjänsten på bästa sätt.

Nuvarande sjukhusbyggnad var dock klar, och här organiserades förutom sjukhus även tandklinik.

I detta rum, som nu är läkarexpedition, hade vi röntgen. Men sedan flyttade jag ner röntgenrummet i källaren, så att jag kunde ha min expedition här.

Eftersom jag hade röntgenutbildning och specialistkompetens i röntgen fick jag tillstånd att använda vår röntgenapparat och sparade därigenom många kronor till staten under årens lopp. När jag slutade drogs vår röntgen in, då min efterträdare ej hade röntgenutbildning.

P: Du nämnde, att Ni även hade tandvård här. Hur länge var det kvar?

O: Tandvården hade vi kvar till för några år sedan. För att sköta de vpl tandvård tjänstgjorde tandläkare Marksell här. Vi hade även vpl tandläkare till hjälp. För tio år sedan flyttades tandkliniken över till grannbyggnaden, där rum blev lediga, när eskaderstaben flyttade från F10. Då började tandläkare Sjövall vid F10 och var kvar till tandvården övertogs av folktandvården 1981.

P: Hur såg sjukvårdsorganisationen ut, när Ni började på Barkåkra?

O: Förutom läkare tjänstgjorde vid sjukhuset översköterska, undersköterska, sekreterare, sjukvårdsförman och sjukvårdsbiträden. Dessutom hade vi tandsköterska, som även deltog i jourtjänsten på nätterna. Översköterskan hade sin bostad inom sjukhuset och hade tjänst nästan dygnet runt. Till sitt förfogande hade hon ett sjukvårdsbiträde, som låg härnere. Vi hade öppet dygnet runt för de vpl, som var kvar dygnet runt, samt under veckoslut och helger. Sedan togs natttjänsten bort, då de vpl fick permission varje natt och för det mesta bodde hemma. Därefter har vi bara en översköterska i jour i hemmet och ett biträde liggande här på sjukhuset iden händelse, att något skulle inträffa.

P: Jämfört med Bulltoftatiden fick Ni en vårdavdelning här på Barkåkra.

O: Ja, den har varit till ovärderlig nytta, särskilt vid infektionsjukdomar. Vi hade i början full kirurgisk verksamhet.

O: forts.

Lasarettet i Ängelholm var ju litet och hade bara en överläkare, dr Bauer, och två underläkare.

Vi bedrev därför sjukvård i rätt stor skala, gipsade, bedrev småkirurgi och lade in patienterna och skötte dem. Det var som ett miniatyrsjukhus här, som fungerade utomordentligt väl.

P: Du utvecklade beredskapen här, så att Ni snabbt skulle kunna rycka ut vid haverier mm. Hur gick det till?

O: Jag tjänstgjorde i halvtid på fm ute på flotttiljen och hade sedan mottagning på em på min privata mottagning i stan. Jag hade en direkt telefon från F10 sjukhus till min mottagning i stan. Vid larm körde jag då direkt till haveriplatsen eller till F10 sjukhus om det gällde beredskap. Mina patienter var fullt införstådda med att något kunde inträffa inom flotttiljen, så att jag måste lämna min privata mottagning.

P: Det sades, att Du var så snabbt iväg, så när piloten tog mark efter sitt fallskärmshopp, så stod Du där och tog emot honom.

O: Ja, det är alldeles riktigt. Det stämmer precis. Jag var snabbt på plats och hade utrustning i min bil för att kunna hjälpa till. Sedan hade jag en stor fördel genom min tjänstgöring vid polisen. Jag fick därigenom radio i min bil, så att jag kunde hålla kontakt med polisstationen och polisbilar, som kunnat hjälpa till vid haverier med hänvisning och vägavspärrning och transporter mm.

P: Har det skett någon förändring beträffande handhavandet av den flygande personalen?

O: Under kriget hade vi ju en stor fysisk och psykisk påfrestning på flygande personalen.

Efter fredsslutet minskade denna påfrestning, då förhållandena blev lugnare. Men med propellerplanen hade vi tyvärr ganska många haverier, som tog hårt på personalen, då flera haverier fick dödlig utgång. Haverierna minskade dock, när vi övergick till reoplanen och samtidigt började få bättre personlig utrustning.

Jag har varit med om många haverier under årens lopp.

O: forts

Jag erinrar mig många kamrater, som jag varit med om att ta hand om och som man tyvärr ej kunnat hjälpa till livet. På flotttiljen hade vi två riktiga ambulanser. Jag brukade själv köra den ena ambulansen, då jag visste, att de vpl förarna blev upphetsade, när de satte på rödljusen. Själv körde jag då skadade flygare med ambulansen till neurokirurgen i Malmö.

Landstinget hade vid denna tiden bara en ambulans i Angelholm, som kördes av en vaktmästare på sjukhuset. För att utöka beredskapen på den civila sidan hade vi en ambulans, som tillhörde landstinget, stationerad på F10 garage vid brandstationen. Den användes vid civila transporter. Detta fick jag tillstånd till av CFV för att vår egen personal skulle få övning i verkliga sjuktransporter vid olyckfall. Detta hade vi under flera år. Men sedan visade det sig, att landstinget ej stationerade fullgoda ambulanser här, vilket innebar, att F10 personal fick reparera dem. Detta irriterade personalen, varför flottiljchefen bestämde, att en sådan fordonspark skulle vi ej ha vid F10. Landstinget drog då in ambulansen och de civila sjuktransporterna gick ifrån oss.

Men vi hade fortfarande kvar två militära Fordambulanser, som vi hade mycket stor nytta av.

Sedan fick vi "Valpen" och ett stort terränggående fordon, som är avsedda att användas i terräng under krigstid. Jag minns, att vi vid ett haveri vid Everöd fick transportera en svårt skadad tekniker i en av dessa bilar till Kristianstad lasarett under svåra plågor.

Då sa jag att det ej var mänskligt, att under fredstid transportera svårt skadade i denna bilen. Jag fick då tillstånd att använda den civila ambulansen. Så att numera ringer vi den civila ambulansen vid haverier, därför att då får vi transporter med lämpliga fordon och av personal, som kan köra på lämpligt sätt och som har lämplig utrustning och har kompetens att ta hand om den skadade.

P: Bedrevs utbildning i sjukvårdstjänst vid F10 för de vpl?

O: Ja, vi hade den första sjukvårdsskolan här. Som biträdande lärare hade jag dr Rytsner, som nu är överläkare i Linköping. Vi hade full utbildning av sjukvårdspersonal här vid F10 under flera år.

O: forts

Själv fick jag ett par veckor då och då ta hand om den medicinska utbildningen av flotttiljpoliserna på F13. Denna utbildning leddes under CF13 av övl Karlström. Flotttiljpolisernas utbildning omfattade bl a ambulanstransporter, eldsläckning och sjukvård. Från början var avsikten, att flotttiljpoliserna skulle vara ambulansförare och ha hand om brandtjänsten.

P: Hur länge har vi haft den årliga sjukkontrollen av den flygande personalen?

O: Flygundersökningar har pågått från början, men de var först av enklare omfattning. Vi sände även flygande personalen till Stockholm för regelbundna kontroller.

Vi hade även utbildning av läkare, som leddes av flygöverläkare Vesterberg. Jag själv fick tjänstgöra i Stockholm under flera perioder. Jag blev även erbjuden att stanna kvar i Stockholm som flygöverläkare, men jag tackade nej, för jag ville helst vara kvar vid F10. Men jag tjänstgjorde då och då däuppe som flygöverläkare.

Flygöverläkare Vesterberg var mycket intresserad av att vi blev ordentligt utbildade. I utbildningen ingick bl a flygmedicinska kontaktkonferenser och undertryckskammarprov. Varje år samlades flygläkarna på olika platser till kontaktkonferenser tillsammans med vetenskapsmän och flygmedicinskt intresserade. Vesterberg var utmärkt, för han ville ge oss så god utbildning som möjligt.

P: Har Du haft hand om Linjeflygs personal, sedan de började utnyttja Barkåkräfältet?

O: Ja, en överenskommelse gjordes, att jag skulle hjälpa dem. Vi hade inget kontrakt, men de var välkomna hit för att få den hjälp, som de behövde. Jag tog inget betalt för detta. Det var ren service åt dem. Vi betraktade dem som våra gäster.

P: Hur var möjligheterna för övrig personal vid F10 att få anlita Dig, t ex teknisk personal och civil personal. Var sjukvården fri för dem också?

O: Under min första tid vid F10, när jag hade fullmakt, då skötte jag all personal. Men sedan kom nya avtalet med indelning i förbandsläkare och anvisningsläkare och tjänsteläkare.

Som förbandsläkare hade jag sex veckotimmar. Som tjänsteläkare

O: forts

för de vpl hade man en viss taxa, som man fick tillämpa. Om man tittade den vpl i halsen, fick man åtta kronor och gjorde man mer undersökning fick man femton kronor osv. Skrev man ett intyg fick man så och så och för den anställda personalen skrev man räkning till försäkringskassan. Detta var efter den nya organisationen, som trädde i kraft innan jag pensionerades vid 60 år. Men jag stannade kvar som flotttiljläkare till 60 års ålder och först därefter gick jag över till det nya systemet.

P: Gäller detta nya systemet än i dag?

O: Nej, det gör det inte. När jag slutade och Torstensson började fick han en anställning på 32 veckotimmar. CFV avsikt var ju, att vi skulle få heltidsanställda läkare. Önskemålet var att läkaren alltid skulle finnas till hands och kunna umgås med flygande personalen. Detta har nog varit en lycklig lösning. Sedan har regeringen sagt, att tjänsten skulle vara civil. Men det gillade vi ej. Min kollega tillhör medicinalkåren och därför har han sin civilmilitära status som överstelöjtnant.

P: Du har tjänstgjort en lång tid vid F10. Hur tycker Du att samarbetet har varit med CFV och övriga förband?

O: Det har varit mycket gott. Vi har även samarbetat med VKS och Vpl-verket och Försvarets Sjukvårdsstyrelse. Det har aldrig varit något krångel. Vi har alltid kunnat tala med varandra och klarat ut begreppen innan vi börjat skriva.

P: Ni har väl även haft kontakt med Landstinget och med lasaretten i Ängelholm, Helsingborg och Kristianstad?

O: Ja, självfallet har vi även den kontakten. Våra direkta linjer går naturligtvis till Helsingborg, Malmö, Lund och Ängelholm men även Kristianstad. Vi har haft det bästa samarbete rent kollegialt och det har aldrig varit några svårigheter.

P: Liksom försvaret i övrigt har ju F10 drabbats av rationaliseringar. Även sjukvården har diskuterats och man har funderat på att tex slå ihop sjukvården på F5 och F10. Hur har Du reagerat på detta?

O: Vi har många gånger diskuterat detta. F5 ville ju gärna utvidga sitt sjukhus åberopande, att de har elever ända från Norrland, som de behöver kunna lägga där, om de blir sjuka. Men vi från F10 har ju hävdats, att vi med vår närhet till sjukhuset i Ängelholm ligger mer centralt och då kan ta emot dessa patienter här. De sista åren har emellertid detta ej diskuterats.

Veckoslut och helger stänger vi sjukhusen både här och i Ljungbyhed och de vpl, som ej kan resa hem och behöver vård sänder vi över helgen över till regionssjukhuset vid P2 i Hässleholm. Men under den tid, som jag varit här, har vi inte någon gång behövt anlita regionssjukhuset. Vi har tillämpat systemet med sjukvård i hemmet och det har fungerat mycket bra. Jag har gjort så under min tid, för att vi inte skulle komma i vanrykte att vi skickade hem sjuka patienter, att jag ringt till den sjukes föräldrar och talat om, att nu är det så och så. Jag skickar hem honom och Ni får hämta honom eller transporterar vi hem honom på annat vis. Och så får Ni hålla efter honom, att han fullföljer den behandling, som vi föreskrivit och håller sig inne. Det brukar bli ett mycket uppskattat samarbete mellan den vpl:s föräldrar och oss på sjukhuset, även om en del av de vpl tycker, att de är vuxna män och själv kan ta hand om sig. Men jag tror, att denna kontakten med föräldrarna är mycket värdefull, för det är ändå mors och fars påg, som är här och gör sin värnplikt.

P: Hade vi inte ett visst samarbete även med F14, när det gällde att ta hand om de vpl över helgerna?

O: Jo, det är riktigt. Men det ändrades sedan så, att F14 fick ansluta på I16 i Halmstad, som ju låg närmre och bättre till. Detta gick lättare att kombinera, när sjukvården samordnades inom hela försvaret till en medicinalkår under en generalläkare, som under sig hade specialläkare. Därför kan vi hänere även anlita armens sjukvårdsinrättning vid P2 i Hässleholm.

P: Utöver allt arbete, som Du lagt ner vid F10, har Du även haft Din egen praktik i stan att sköta. Från denna har Du hjälpt både oss övriga på F10 och alla andra i samhället, som behövt anlita läkare. Samtidigt har Du arbetat åt polisen. Har det inte varit betungande med så många uppgifter samtidigt?

O: Jo, det är klart, att det varit ansträngande och man har ofta fått komma hem och äta middag sent på natten. Först har man haft arbetet här på F10, kanske avbrutet av haverier, och sedan mottagningen i stan, som jag höll på med till främst nio tio på kvällarna och därefter sjukbesöken runt om på landet. Men då inte många ville köra ut så sent på natten, var alltid folk tacksamma att man kom, även om det blev sent. Jag hade alltid med mig en medicinlåda, så att jag kunde ge patienterna första hjälpen, när jag var ute. Ofta hade jag någon av mina flygande kamrater med mig på sjukresorna på kvällarna som sällskap och för att de skulle få se hur en doktor har det, när han är ute och kör.

När jag kom hit hade F10 ställt i ordning en särskild flottilj-läkarbostad på Vaktgatan 33 på andra våningen. På våningen under låg Södra Flybasområdesstaben. En del av min våning använde jag som läkarmottagning fram till 1954, då jag flyttade läkarmottagningen till södra kyrkogatan, där den fortfarande ligger men nu har övertagits av dr Torstensson.

P: Har krigsplanläggning och övningar belastat Dig mycket?

O: Nej, inte mycket. Vid den tiden stod det nämligen i vårt avtal, att vi läkare skulle bara vara rådgivande och ej ha hand om krigsplanläggning. Anledningen var att vi skulle hjälpa till med samordningen, så att inte försvarsgrenarna byggde upp egna krigssjukhus intill varandra. Vi hade därför mycket samarbete med Fo-befälhavaren. Men vi var bara rådgivande. Detta är nu ändrat i och med läkarens nya tjänstgöringsform. Nu åvilar det läkaren, att även svara för krigsplanläggning.

P: Åvilade det läkaren att göra kontroller och inspektioner på hur sjukvården bedrevs på förbanden?

O: Ja, jag har åkt runt i hela sektorn och kontrollerat verksamheten ur hälsovårdssynpunkt och organisationssynpunkt åtminstone två gånger per år. Även på övningar har jag varit ute. Vid en sådan övning inträffade en rolig episod. Vi bodde i Kristianstad. Jag satt en kväll och pratade med generalläkaren Hesselblad, som också bodde där. Då sa Hesselblad: Du, vi har ju inget att göra på ett par timmar. Om vi skulle åka ut och titta på dem, som övar? Då sa jag till posten, som vi hade, att ringa ut till övningsplatsen och säga till att generalläkaren och jag kommer ut dit om en halvtimme.

O: Forts

När vi sedan kom fram och generalläkaren och jag steg ur bilen stod förbandet uppställt och uppsträckt. Befälet kom fram till mig och frågade var ÖB var.

Jag frågade varför de frågade efter ÖB. Jo, posten hade ringt och meddelat, att ÖB och generalläkaren skulle komma och inspektera. Men det var Löfberg och generalläkaren, som det gällde. Ridån gick ner och generalläkaren var mycket stolt över mottagandet.

P: Ove, nu har Du tjänstgjort i 40 år, 1945-1985, vid F10. Det är ett helt livsverk. Känns det vemodigt att behöva sluta?

O: Ja, det gör det. Men jag har fått rycka in och tjänstgöra här med jämna mellanrum, vilket har gjort övergången mildare. Det är ju roligt att kunna hålla kontakten med förbandet. Jag har ju många minnen från tiden vid F10.

T ex erinrar jag mig Bladh i halmstacken och hur vi, jag och min undersköterska Anna Nilsson, räddade honom.

Vid landningen havererade Bladh, kastades ur flygplanet rakt in i den enda halmstacken, som fanns i närheten. Han flög in i halmstacken med sidan och stolen före, vilket lindrade upp-
bromsningen.

När vi kom till haveriplatsen vid Skepparkroken, stod folk och tittade på det havererade flygplanet. Vi letade dock omedelbar efter stolen för att hitta föraren. Vi kunde inte se den, men vi hörde, att det kved inne i halmstacken, den enda halmstacken på flera kilometers avstånd. Därinne fanns vännen Bladh, som vi krefsade ut, fick fram och rensade luftrören på och fick liv i honom och körde honom till sjukhuset. Han repade sig började flyga igen och flyger fortfarande.

Ett annat haveri, där piloten hamnade i Danmark erinrar jag mig. Vid det blev jag känd, därför att jag ringde till den danske justitieministern. Följande hände:

En dag fick vi larm att ett flygplan havererat i Kullabygden. Fanjunkaren Areskog, som var brandmästare, och jag körde iväg med ambulansen. När vi kom i Arildtrakten hörde vi på radio, att piloten troligen slagit ner i Danmark.

Alright, sa jag. Vi kör över till Danmark. Och det gjorde vi. Vi körde ner till Helsingborg och ombord på färjan med Kronans fordon med gula skyltar. Detta funderade vi ej på. Det gällde ju ett haveri. På färjan gick jag upp till kaptenen och bad

O: forts

honom per radio anropa Kronborgs fästning och tala om, att vi kommer med en ambulans pga ett haveri och be någon av officerrarna möta oss i Helsingör vid färjan.

Detta gjorde de och så körde vi till Tegnervärdhuset vi Gilleleje, där flygplanet slagit ner. Byborna hade lagt en krans vid haveriplatsen.

Vi frågade vart de hade kört flygaren. Eftersom han var förolyckad hade de kört honom till Spönderups sjukhus. Då körde vi till Spönderup och tittade på piloten.

Jag sa till dem, att nu var vi här med ambulans och skulle ta honom med oss över.

Nej, sa danskarna, det fick vi inte, för ända sedan kolera-tiden skulle en avliden ligga i öppet ljus i 24 timmar, innan man fick röra honom.

Det var väldigt besvärligt, sa jag. Vi skulle gärna vilja ta honom över till Sverige för att undersöka honom, så att vi kan klara ut, hur haveriet har gått till.

Nej det går inte, då måste vi ringa till polisen, för att få tillstånd.

Ja, sa jag. Då kan vi väl ringa till polisen. Jag ringde upp polisen. Ja, sa de, men då måste de ringa till politifullmäktige i Hillerød.

Klockan var åtta på kvällen, när jag ringde till politifullmäktige och träffade hans fru. Ja, sa hon. Politifullmäktige är på biografen.

Detta är väldigt viktigt, sa jag. Ja, men är det så viktigt, så kan ni ringa till biografen.

Så ringde vi till biografen. Där stannade de filmen och kallade på politifullmäktige. Han kom till telefonen och beklagade olyckan, som han hört talas om. Men, sa han. Jag får inte ge tillstånd till detta enligt dansk lag utan då får ni vända er till justitieministeriet i Köpenhamn.

Det var ju sjutton, tänkte jag. Men jag får väl ringa justitieministeriet. Jag fick tag i sekreteraren, men han sa bara, att enligt dansk lag är det så och så och den ende, som kan ge tillstånd är justitieministern.

Ja, sa jag. Men kan man störa honom?

Ja, sa sekreteraren. I detta fallet kan ni göra det. Det har ju sports, att det har varit ett haveri här. Det är ju NATO här.

O: forts

Jag ringde upp justitieministern och sa vem jag var. -
Överste Rydström, som kommit över med haverikommissionen sa,
Du är ju inte riktigt klok. Jo, sa jag, jag skall tala med
justitieministern.-

Så frågade jag justitieministern, om jag fick ta den döde
med till Sverige.

Nja, sa justitieministern, enligt dansk lag är han inte död
förrän efter 24 timmar, så det går inte.

Men, sa jag, om han hade varit svårt skadad, hade jag då fått
ta honom över till Sverige?

Ja, selvfølgeligis, då må de gärne göra det.

Men justitieministern, sa jag. Ni säger att han är inte död
förrän efter 24 timmar, då är han ju faktiskt hårt skadad.
Men han är ju död.

Nej, det är han ju inte enligt dansk lag.

Jae, men vi skall ju icke trække så snår, sa justitieministern.
Jo, det är väldigt viktigt för vi skulle gärna vilja ha honom
med över till Sverige.

Men behöver ni inte dansk läkarattest, så får ni göra det.

Nej sa jag, den kan vi skriva själv.

Ja, då må ni göra det. Då må ni ta honom över.

Så fick vi tillståndet. Vi tog piloten i ambulansen och nåkte iväg.
När vi kom fram till färjan hade de halat flaggan på halv
stång och när vi kom ombord, kom matrosen fram och frågade:
Var har ni så fraktsedeln på honom därinne?

Det var ju lite makabert. Jag gick upp till kaptenen och talade
om det. Han sa bara: nej, nej, nej, och så lade vi ut.

Efter det fick vi en anmärkning för att vi hade kört in i ett
NATO-land med ett militärt fordon utan tillstånd.

Men CFV förlät oss, för han ansåg att vi bidragit till att
lösa orsaken till haveriet genom att snabbt få hem piloten.
Man kunde nämligen då konstatera, att piloten ej lyckats få
loss den sprint, som skulle frigjort stolen.

Detta var en episod i verksamheten här.

Ett annat haveri erinrar jag mig.

Vi hade en general Ålberg, som hoppade över Kattegatt. Vi
körde ut till Torekov och skulle hämta honom där, när han kom
iland. Men han var döfull, för de hade trättat honom full med
all kognac, som fanns i fiskebåten efter att han hade legat
i sin gummibåt. Efteråt blev han kallad amiralen i stället
för generalen.

O: forts

En annan episod kan jag berätta.

I början hade vi sjuksköterskan boende här på sjukhuset. Hon hade sin lägenhet i de rummen, som nu är personalrum. Från sjukvårdsstyrelsen var det bestämt, att sjuksköterskan skulle bo på sjukhuset.

Men syster Vivi ville gärna flytta ut till en ledig lägenhet i personalbostäderna och jag ville gärna hjälpa henne.

Nu har jag den uppfattningen, att man skall alltid ha facket med sig. Därför brukade jag alltid ringa upp facket, när det var någonting och orientera dem, så att de var införstådda med ärendet. När någon sedan kommer och klagar, så har facket redan hört motpartens version.

Nu var det så, att när sjuksköterskan bodde där uppe, så var hon aldrig fri och kunde aldrig ha främmande för under låg ju sjuksalen och när hon skulle in måste hon passera mottagningen. Men sjukvårdsstyrelsen var benhård och F5 hade fått nej på frågan att flytta ut sjuksköterskan.

Då talade jag med facket och sa, att det är förfärligt ledsamt, att personalen, som bor i Ängelholm och arbetar på sjukhuset och måste äta sin lunch där endast har tillgång till sjukhusköket. Ej heller har de någon stans att vara på sin fritid. Därför ser jag som enda lösning att använda sjuksköterskebostaden som personalrum och i stället låta sjuksköterskan flytta ut i en av personalbostäderna, som är ledig. Jag hoppas att det skall kunna lösas på detta sätt.

När facket då gick med på denna lösning, var det inga svårigheter, att få det genomfört. Syster Vivi åkte ut, hennes bostad blev personalrum och själv fick hon en lägenhet utanför sjukhuset, som hon hade önskat.

Detta gick bra att lösa tack vare ett gott samarbete med personalorganisationerna.

P: Tack Ove för att Du ville ställa upp på denna intervjun. Jag önskar Dig många trevliga år som en glad pensionär.